

A. VAŠEK:

K poslednímu jmenování notářů na Moravě.

V prosincovém čísle časopisu něm. notářského spolku »Notariats-Zeitung« vyšla úvaha o posledním jmenování notářů na Moravě, zejména o obsazení míst v Jaroslavicích a ve Vranově, kam jmenování byli čeští kolegové. Úvaha poukazuje na to, že jedná se o okresy německé a vyslovuje obavu, že stav německých notářů v republice poněmáhle bude ztenčen na minimum, ne-li úplně odstraněn.

Poněvadž článek operuje se statistickými daty řečených okresů i jiných, které rovněž obsazeny byly českými kolegy, mám za nutné odpovědět na článek též trochou statistiky, alespoň pokud Moravy a Slezska se týká, kde poměry jsou mi lépe známy než v Čechách.

Na Moravě napočítáno bylo při sčítání lidu z 15. února 1921 Čechů 78% a Němců 21%, ve Slezsku pak Čechů 48% a Němců 41% (kromě Poláků a cizinců). Z úhrnného počtu notářů na Moravě totiž ze 100 jest však německých kolegů 31, tedy 31% (i po obsazení Jaroslavic a Vranova, i když nečítám uprázdněné místo v Ivančicích, kde byl poslední notář Němec) a z úhrnného počtu notářů ve Slezsku totiž ze 24 jest 17 kolegů německých, tedy plných 70%.

U srovnání poměru národností s poměrem českých a německých notářů jeví se ve prospěch německých kolegů značná převaha a nerozpakují se říci, že Čechové na Moravě jsou zkráceni za tohoto stavu o deset míst notářských a ve Slezsku aspoň o pět míst notářských, čili že ještě stále němečtí kolegové drží v těchto zemích aspoň o 15 míst více než jim náleží podle počtu jejich příslušníků.

V čem tkví tato poměrná převaha německých kolegů? Když jsem byl notářským kandidátem již 15 let (slovy patnáct let), přemohl jsem nechuť k doprošování ve Vídni a zajel jsem tam poukázat na to, že již desetkrát byl jsem mladšími německými kolegy přeskocen. Tehdejšího ministra spravedlnosti Schauera jsem upozornil, že ucházím se o místo notářské v Novém Jičíně na Moravě, v okrese z poloviny českém, kde jeden z obou německých notářů zemřel. Ač to bylo v létě roku 1918, tedy několik měsíců před zhroutilím Rakouska, zeptal se mne ministr ironicky: »Snad nebudete žádat, abych k vůli vám porušil německou državu na Moravě?« Ano, ještě roku 1918 byla německou državou: obě místa notářská v Novém Jičíně (v okrese Čechů 55%), obě místa v Jihlavě (Čechů 62%), obě místa ve Znojmě (Čechů 50%), obě místa v Opavě (Čechů 57%), jedno z obou míst v Prostějově! (Čechů 97%) jedno z obou míst v Třebíči! (Čechů 99%) a jiných více.

Z oněch blahých dob, kdy platila sice zásada v citovaném článku horlivě hájená: für deutsche Bezirke deutsche Notare, ale dokonce ne další zásada: der Notar muss unbedingt der Nationalität der Bevölkerungsmehrheit in seinem Bezirke angehören, zůstali němečtí kolegové ještě v těchto převážně českých okresích: na Moravě Břeclav (92% Čechů, jeden z obou notářů), Dačice (99% Čechů), Hustopeče (65%), Mor. Krumlov (70%), Lipník (92%), Náměšť (99%), Mor. Ostrava (76%, jeden z obou), Šilperk (53%) a ve Slezsku: Bílovec (57%), Bohumín (66% Čechů a 12% Poláků), Fryštát (53% Čechů a 40% Poláků), Opava (57%, dva ze tří notářů).

Za tohoto stavu věci nemohou si němečtí kolegové stěžovati na utlačování. Nepřeju sice německým kandidátům, aby čekali na místo 15 let tak jako za Rakouska český kandidát, ale dokud Moravu a Slezsko kráší zbytky německé državy, kterou my Čechové trpce jsme nesli a dosud neseme, musím jim doporučit více trpělivosti.

JAN KRAJÍČEK:

Pozůstalostní inventář o sporném majetku.

(Dokončení.)

V dalším pojednání naskytuje se otázka, zda-li při inventuře tvrzený sporný majetek lze změnit na nesporný tím, že všechnyúčastněné strany dohodnou se podřídit se nálezu o tvrzení svých se strany pozůstalostního soudu.

V tom ohledu jest potřebí citovati rozhodnutí ze dne 12. dubna 1870 č. 3774 toho znění:

»Projednáací soudce nesmí provéstí rozhodnutí sporných otázek pozůstalosti, i kdyby souhlasně o to ode všech účastníků byl požádán.«

Také rozhodnutí z 21. září 1920 R I 587/20 praví: »Prorogace stran v nesporném řízení je nepřípustnou.«

Prorogace dle § 104 j. n. pro řízení nesporné za nepřípustnou a úplně cizou prohlašuje i Ott ve Geschichte und Grundlehren des öster. Rechtsfürsorgeverfahrens« na str. 123 — a praví, že našemu právu jest věcí neznámou, aby ohledně téže záležitosti bylo volno se rozhodnouti buď na pořad práva, anebo na cestu řízení nesporného. Str. 125.

Odůvodnění uvedené v předcházejícím rozhodnutí ze dne 7. září 1910 R III 310/10, že při zletilých dědicích tam, kde není substitučního nároku nebo nároku na povinný díl, že se soudu nenaskytá nějaký podnět, pro který by soud pátral, zda-li sporná věc do pozůstalosti patří, nezdá se mi býti příslušným, jelikož pečlivost soudního komisaře při vyšetření poměru držebnostního nemůže býti větší nebo menší, jedná-li se o kurandy nebo osoby svéprávné.

Zajisté správným jest však druhé citované rozhodnutí, že soudce nesmí provéstí rozhodnutí sporných otázek, i kdyby ode všech účastníků o to byl požádán.

To zvláště platí i pro případ, že by účastníci dohodli se na složení vyjevovací přísahy během řízení pozůstalostního.

Sluší však uvéstí, že to platí pouze při šetření inventurním. Jedná-li se o místopřísežné seznání jmění, připouští Komentář Schusterův — str. 187 — 4. vydání z roku 1894 narovnanou přísahu dle čl. XLII uzavazovacího zákona k soudnímu řádu, a to s dědicem i s třetí osobou, a podotýká, že přísaha má se složit dle formule soudem určené.

Při inventuře namítají strany buď již úplně zaplacené nebo ještě nedoplatené kollační dávky, a žádají, aby nároky jejich byly v inventáři započteny.

Předem již vyplacené kollační dávky druhou stranou popřené nemohou býti do inventáře ani poznámkou zaneseny, ať jsou sporny co do výše ocenění, anebo co do výplaty vůbec.

Stubenrauchův Komentář v poznámce k § 79 praví: »Kollační povinnost záleží v osobním závazku nechati si odečísti předem přijaté dávky od zákonného podílu při rozdělení («Auseinandersetzung»). Také podle Stuiberova »Die Anrechnung der Voraussemaenge« str. 5 jest

kollační nárok pculým adnexem dědičného práva dědicova zvyšující nebo snižující již vyšetřenou cenu inventární.

Pakli-že tvrdí se však pouze nedoplnění kollační dávky anebo nezaplacení kollačního závazku v den úmrtí zůstavitelova, rozhodne soudní komisař o zařazení do stavu dluhu podle pravděpodobného průkazu kollačního závazku. Při sepisování inventáře činí strany také někdy návrh, aby sporný majetkový předmět vzat byl do soudního uschování. Avšak návrh tento nelze poznamenati v inventáři, neboť jest i během projednání pozůstalosti nepřístupný podle rozhodnutí ze dne 20. září 1887 číslo 8289.

Nastává otázka, zda-li soudní komisař při sepisování inventáře má považovati za možnou přístupnost určovací žaloby jednoho spoludědice proti druhému na zjištění, že určité majetkové hodnoty, na které žalovaný činí sobě vlastnický nárok, patří do pozůstalosti, a pak-li podání této určovací žaloby jest prokázáno, jak při sepisování a skončení inventáře má postupovati.

O tom praví rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 1923 R-b-I-800, kterým byly zrušeny oba nižší rozsudky, jimiž žaloba na určení, že některé majetkové hodnoty patří do pozůstalosti byla pro nedostatek podmínek § 228 c. ř. s. zamítnuta, toto:

»Neprávem byly žalobě upřeny podmínky, na které § 228 civ. ř. s. váže přípustnost žalob určovacích.«

Dědička žalující praví, že patří do pozůstalosti věci, které si žalovaná strana osobuje, a k níž dědičce žalující patří právo dědičné.

Odvolací soud pokládá tento žalobní nárok závislý na zápisu sporných hodnot do pozůstalostního inventáře, a dochází k závěru, že žaloba je předčasná, poněvadž pozůstalostní soud inventář ještě neukončil a nerozhodl, mají-li býti sporné hodnoty do něho pojaty, při čemž odvolací soud jest náhledu, že bude-li v nesporném řízení rozhodnuto, že sporné předměty mají býti do inventáře pojaty, stane se určovací žaloba zbytečnou, a bude věci žalované strany, aby vlastnickou žalobou se domáhala vyloučení těchto věcí z pozůstalosti.

Nejvyšší soud však s takovým názorem nesouhlasí z těchto příčin:

Soupis inventáře jest podle § 2 č. 5, §§ 97, 98 a 104 nesp. pat. aktem ryze formálním, který není způsobitý, aby předbíhal třeba jen provisornímu rozhodnutí sporného soudece o sporných majetkových nárocích stran a změnil něco na právních nárocích držby a vlastnictví.

I kdyby sporné majetkové hodnoty byly pojaty do inventáře, mohlo by se tak státi jen s poznamenáním jich spornosti (§ 104 nesp. ř.) a s výhradou práv držebnostních a vlastnických, které žalovaná strana si činí.

Ani práva žalované strany ani právní postavení žalující strany k těmto hodnotám nařízeným zápisem do inventáře nebyly by jinak změněny zápisem takovým nařízeným proti vůli žalované strany a před provedením řádné rozepře.

Tak jako by byl tento zápis bez významu pro posouzení přípustnosti a oprávněnosti žaloby petitorní, at by pozůstalost sama žalovala anebo byla žalována, tak jest bez významu i pro posuzování přípustnosti žaloby určovací.

Zájem žalobkyně na určení byl vyvolán chováním se žalované strany zcela nezávisle na nějakém rozhodnutí pozůstalostního soudu, a proto jest na něm nezávislá i podaná žaloba, nezávislým na něm bude i rozhodnutí spor-

ného soudu, jemuž jedině náleží rozhodovati ve sporech o vlastnictví (§ 1 a 2 č. 7 nesp. pat.).

Proto nemůže podaná žaloba býti pokládána za předčasnou. O plnění, jak mínil první soudece, žalováno býti nemůže, poněvadž pozůstalost nebyla ještě odevzdána, takže žalobkyně jako spoludědička samostatného práva žalobního nemá (§ 797 a 819 o. z.). Mylné je také odvolání se žalované strany vzhledem na rozhodnutí ze 4. května 1920 R. II. 65/20, neboť tam šlo o pozůstalost již odevzdanou, kde žaloba petitorní byla možná.

Žalobkyně jako přihlášená dědička, jejíž dědičné právo bylo soudem uznáno, tím že jí pozůstalost polovičkou k užívání byla přenechána, má zájem na tom, aby bylo určeno, na které majetkové hodnoty se její právo vztahuje.

Zájem její týká se objemu dědičného práva, a jest proto zájmem právním (§ 228 civ. ř. s.).

Žalobkyně má i zájem na tom, aby požadované určení stalo se co nejdříve, totiž ještě před skončením pozůstalostního řízení, a dokud jí nebude ještě pozůstalost odevzdána, a tak umožněna žaloba na plnění, jednak, poněvadž již nyní jí bylo uděleno právo polovici pozůstalosti obstarávati a spravovati, jednak poněvadž na zjištění skutečného stavu pozůstalosti závisí ručení žalobkyně za dluhy pozůstalostní a placení dědičné daně a poplatků, konečně a hlavně i rozdělení pozůstalosti mezi dědice, které dle § 830 o. z. a § 156 a 166 nesp. pat. již před odevzdáním pozůstalosti může býti navrhováno a provedeno.

Více se pro přípustnost žaloby určovací nevyžaduje.

Jelikož nižší soudy o sporném nároku meritorně nejednaly, je jednání neúplné.« —

Z tohoto rozhodnutí plyne jasně rozdíl mezi formálním nárokem na zařazení sporného majetku do inventáře a materiálním nárokem na zjištění pozůstalého majetku.

IV. Ocenění sporného majetku. Patent z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. uvádí v § 99, 100, 101 a 102 a 106 způsob, jak majetek a v § 105 jak stav pasiv má býti oceněn. V § 103/3 jest předepsáno, že přísežní znalci mají zevrubně a svědomitě obecnou cenu statků a movitostí dle času úmrtí zůstavitelova udati.

Schusterův komentář v poznámce 3. k § 103 praví, že přezkoumání odhadu dle zákonného předpisu vykonaného není přípustno, při čemž cituje rozhodnutí ze dne 29. září 1885 č. 11.478.

Při sporu o ceně strany různě vykládají podstatu obecné hodnoty v § 103/3 jmenované.

O této obecné hodnotě vyslovuje rozhodnutí ze dne 12. října 1920 R. b. II 283/30-1, že obecná cena dle § 103 není vždy prodejnou cenou v den úmrtí, bez ohledu na to, zda-li poměry cenové jsou povahy trvalé, nebo-li pouze přechodné.

Dle tohoto rozhodnutí jest prodejná cena ta, která dle stavu jakosti věci na volném trhu bez ohledu na zvláštní poměry jest docílitelná.

Zvláštní hodnota věci má se však posuzovati na docílitelný užitek, který poskytuje věc v obyčejných poměrech a s ohledem na zvláštní okolnosti.

Sluší uvážiti, že nynější hospodářské poměry jsou ještě nepravdivelné povahy a nestálé, a proto nemá býti za základ brána cena, která užítku neodpovídá.

V daném případě citovaného rozhodnutí měl se bráti na to ohled, že nejedná se o věc, která má býti prodávána, nýbrž o předmět, který má býti zachován.

Při sporném majetku stává se často, že účastníci nejsou srozuměni s cenou znalci vyšetřenu.

V takovýchto případech jest obzvláště nutno míti na zřeteli, že nejedná se o vzájemné samostatné nároky stran ve smyslu procesním, nýbrž o pouhé zájmy účastníků inventárních oproti neodevzdané pozůstalosti samostatnou právní osobu tvořící, jejíž majetkovou podstatu vyšetřiti, sepsati a oceniti jest věcí pozůstalostního soudu v cestě oficiosní, a není nárokem účastněných stran. Pakliže strany s oceněním znalců soudně přijatým srozuměni nejsou, nezbyvá stranám, nežli nesporná cesta instanční, což platí zejména, když za delší dobu po úmrtí pozůstalost se projednává. Při ocenění podle rozhodnutí ze dne 12. září 1916 R II-16-I sluší použití předpisů odhadního řádu z 25. července 1897 čís. 175 ř. z. i v řízení nesporném, jde-li o soudní odhad nemovitostí do pozůstalosti patřících. V tomto případě rekursní soud odhad zrušil, poněvadž nebylo šetřeno odhadního řádu, neboť dle § 272 nesp. pat. nutno odhad provésti dle předpisu procesního řádu, tedy zvláště dle § 144 odstavec IV. ex. ř. a předpisu odhadního řádu. I výnos ministerstva spravedlnosti ze 30. června 1900 č. 11.767 uznává, že nejen lze analogicky předpisů odhadního řádu v řízení nesporném užití, ale také pro vhodnost a účelnost ku vyšetření pravé ceny užití nutno.

Před vydáním usnesení v odpor vzatého měl první soudce vykonati potřebná šetření dle § 55 ex. ř. tedy zejména slyšeti účastníky, pakliže byly pochybnosti proti ceně znalci vyšetřené. Také ve smyslu § 17 odhadního řádu mělo se šetření konati, to jest od znalců měli býti jiné konkrétní případy uváděny, nebo důvěrníci měli býti slyšeni.

Rozhodnutí toto jest důležité, jelikož odhadní řád praví v § 33, že také v konkursním řízení ustanovení jeho platí, ale že na jinaké soudní odhady (»Sonstige gerichtliche Schätzungen.«) na proti tomu mají býti použity předpisy pro ně platné.

V časopisu »Právník roku 1923« jest uveřejněno rozhodnutí ze dne 11. července 1922 R I 841/22 tohoto obsahu:

»Pokládá-li soud odhadní ceny nemovitosti znalci stanovené za nízké, není proto znalecký posudek co do ocenění nedostatečný, a nelze bez dalšího šetření nový odhad se přibráním jiných znalců naříditi.«

Toto rozhodnutí vztahuje se sice na dobrovolný soudní odhad usedlosti, avšak důvody jeho lze zajisté také pro sporný majetek inventární použití. Důvody poukazují, že dle § 272 nesp. ř. nutno k odhadu použití předpisu procesního a dražebního řádu, a že předpisu § 362/2 civ. ř. soudního lze použiti jenom, když znalci spolu nesouhlasí.

Má-li soud však pochybnosti dle § 30 odhadního řádu, že má potřebná šetření vykonati a rozhodnouti.

Spornou jest také otázka, ručí-li dědic za inventární cenu.

Jak Krainz v »System des öster. allgemeinen Privatrechts« z r. 1907 na str. 694 k § 515 uvádí, nevztahuje se ručení dědicovo na inventární cenu čisté pozůstalosti dnem úmrtí zůstavitelova stanovenou, nýbrž na cenu vyšetřenu v den právní moci odevzdací listiny, nýbrž na cenu vyšetřenu v den právní moci odevzdací listiny, neboť dříve dědic osobně neručí.

Průkazní břemeno ohledně tohoto ručení dědicova oproti stavu inventárnímu ve stavu aktiv spadá na dě-

dice co do zmenšení ceny, avšak co do zvětšení ceny na věřitele.

Naproti tomu stav dluhu musí vždy pouze dědic prokázati.

Pakliže cena inventární pozůstalostního majetku se změnila, bude rozhodovati, zda-li řízení o svolání věřitelů během projednání pozůstalosti bylo provedeno čili nic, neboť, nebylo-li řízení to zavedeno, byl věřitel poškozen právní mocí odevzdací listiny v možnosti žádati dle § 812 o. z. za odloučení jmění pozůstalostního od jmění dědicova. —

Beze započtení ceny mají býti do inventáře pojaty:

1. Podle rozhodnutí z 2. dubna 1895 č. 4143 zůstavitelem uznané za vlastnictví manželčino v manželské domácnosti se nacházející svršky.

2. Podle téhož rozhodnutí z 2. dubna 1895 č. 4143 v držení zůstavitelově se nacházející směnky na přeživší manželskou stranu jako remitenta znějící.

3. Podle rozhodnutí ze 28. dubna 1898 č. 5572 pro zůstavitele knihovně zavtělená položka, i když mimo-knihovní převod na třetí osobu jest listinně prokázán.

4. Obchod bez ohledu na zařízení, sklad zboží, pohledávky a majetkové součástky: pouze jako staré právo na vedení firmy a na kruh odběratelstva samostatně není předmětem inventury a odhadu dle rozhodnutí ze dne 24. května 1911 R I 340/11.

V. Ukončení a předložení inventáře: Jak shora uvedeno, není sporný majetek důvodem, aby inventář nemohl býti skončen a soudu předložen.

§ 109 nesp. ř. nařizuje, že soud po předchozím přezkoušení má inventář uschovati.

Z toho následuje, že soudu jest vyhrazeno soudním komisařem povolené nebo zamítnuté zařazení nebo zamítnutí změnit, že však notář jest povinnen předložiti inventář hotový, tedy se zařazením nebo odmítnutím sporného majetku, takže není přípustno o námitkách účastníků rozhodovati v pořadí instančním před ukončením inventáře.

Zápis nebo vyloučení sporného majetku v inventáři jest pouhou praenotací jeho s poznámkou nároků odporujících stran.

V § 98/2 nesp. ř. jest nařízeno, aby soudní komisař ukončil inventář, pokud možno s největším urychlením.

Při tom naskytá se otázka, může-li soudní komisař vyhnouti se rozhodnutí samostatnému se předložením odporujících si návrhů ku rozhodnutí pozůstalostním soudem a při tom inventář zakončiti tak dle obou odporujících si návrhů, aby soud mohl stanoviti, která alternativa ze způsobů sepsání inventáře má míti platnosti.

Tuto otázku zodpovědělo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 1922 R I 903/22 takto:

»Notáři jako soudnímu komisaři sluší rozhodnouti, které předměty jest do inventáře pojatai.«

Názor soudu rekursního, že notář nebyl jako soudní komisař oprávněn k opatřením, o něž jde, nýbrž, že opatření to mělo býti zůstaveno soudu, nelze uznati správným.

Jestliže jest notář povolán ku sepsání inventáře, jest nepochybně také oprávněn činiti usnesení o tom, které předměty v inventář jest pojatai, jak jasně vyplývá ze předpisů § 93, 94, 97 a násl. nesp. pat., které stanoví, jak má komisař při dělení inventáře postupovati, zejména pak ze předpisu § 104 nesp. řiz., který obsahuje podrobné pravidlo, jak jest se zachovati ve příčině věcí dle udání cizích anebo věcí zůstavitelových, jež nalézají se v držení

osob třetích, a to v jeho souvislosti s § 98 nesp. pat., jenž komisaři ukládá zjednat si za tím účelem potřebná vysvětlení.

Jakou váhu zákon klade na brzké sepsání a předložení inventáře, vyplývá ze předpisu § 95/3 nesp. říz., že inventář má být sepsán, i nedostaví-li se obeslaní účastníci, dále ze předpisu § 96 nesp. ř., že při méně důležitých případech inventář, kde sepsán být musí z úřední povinnosti, již při úmrtním zápisu má být zřízen, a též ze předpisu § 105 nesp. ř., že stav passiv má být sepsán pouze, pakliže bez obšírných jednání a bez velké ztráty času může být zjištěn.

Ze předpisu § 109 nesp. ř., že inventář má být soudu předložen a od pozůstalostního soudu prozkoumán a uložen, načež každému, tudíž nikoliv pouze stranám na inventuře účastněným, může být opis vydán plyne, že zřízení inventáře a jeho soudní potvrzení sluší pokládati za samostatnou, a to první část projednání pozůstalosti na rozdíl od místopřísežného seznání jmění.

Tomu svědčí i komentář Schusterův ve výkladu k § 104 nesp. ř., že přihlášený dědic může vindikovati předměty, které nebyly pojaty do pozůstalostního inventáře a také naopak z druhé strany, že může nastati vindikace na vyloučení předmětů do inventáře pojatých.

To potvrzuje i rozhodnutí ze dne 24. srpna 1915 R I 425/15 pravíci, že pozůstalostní soud jest povinen oficiálně rozhodnouti, co se do inventáře dáti má, při čemž účastníci proti odložení projednání až po skončení sporu, že odložení to může být povoleno, jinak však má být dále v projednání pokračováno. —

Ku konci mého pojednání shrnuji shora uvedené úvahy na přehled, že sporný majetek jen tenkrát může být do inventáře pojat, pakliže držba zůstavitelova prokazatelně na krátkou dobu před smrtí stávající není co do pozbytí této držby na den úmrtí tvrzeným protinárokem a konaným šetřením jasně vyvrácena, že námitky a výhrady interesentů, pokud zákon je k oficiálnímu uvážení připouští, mají být v inventáři uvedeny, a že inventář i o sporném majetku, pokud možno s urychlením má být skončen a soudu předložen, neboť jak zařazením do inventáře a oceněním, tak vyloučením ze stavu aktiv, nikterak nepředbíhá se vlastním projednáním pozůstalosti. Vždyť pozůstalostní inventář sice může, ale nemusí být totožným s projednacím výkazem předepsaným v § 149b, 150, 151 a 152 nesp. ř.

Jest věcí přihlášených dědiců, zda-li si vyžadují lhůtu k odstranění v inventáři praenotované spornosti za účelem sepsání projednacího výkazu podle později nastalého rozhodnutí, anebo spokojí-li se s tím, aby v projednacím výkaze sepsaná pozůstalost i jako sporné jmění byla odevzdána.

Nedostatky dílčích polohopisných plánů.

Zemské finanční ředitelství sdělilo presidiu vrchního zemského soudu výnosem ze dne 22. listopadu 1924 IX-653 ai. 1924, že opakují se často závady v dílčích plánech úř. oprávněných civ. techniků a nedostatky usnesení knihovnických soudů.

Notářská komora v Praze vybízí tímto k poukazu presidia vrchního zemského soudu veškeré pány notáře svého obvodu, aby k zamezení vytýkaných nedostatků a závad při knihovním provádění dělení pozemků přesně dbali následujících pokynů:

1. Především budiž zkoumáno, zda-li dílčí plány vyhotoveny jsou oprávněným technikem. Zkoumání toto usnadněno bude na příště tím, že inženýrská komora pro Českosl. republiku dodávati bude, počínajíc rokem 1925, všem soudům seznam úředně oprávněných soukromých techniků.

2. Plány, těmito techniky vyhotovené, zkoumány buďtež, zda-li vyhovují předpisům nař. ministerstva spravedlnosti a financí z 7/7 90 č. 149 ř. z. a 9/2 1907 č. 29 ř. z., a zejména budiž žádáno:

a) aby v nich vyznačeno bylo datum zaměření. Vyznačení doby zaměření v dílčím plánu jest uloženo v bodu 6. nařízení ministerstev spravedlnosti a financí ze dne 7. července 1890 čís. 149 ř. z. pokud se týče ze dne 9. února 1907 č. 29 ř. z. a jest důležité pro posouzení správnosti výsledků dvou různých měření v těchto případech, byly-li zjištěny větší rozdíly.

b) Aby v plánech výslovně bylo potvrzeno, že dílčí hranice byly v přírodě řádně omeznikovány kameny neb výjimečně silnými koly, jak stanoví bod 8. nařízení ad 3. řečených jakož i § 23 zákona ze dne 23. května 1883 čís. 83 ř. z. a prováděcího nařízení k němu z 11. června 1883 čís. 91 ř. z.

c) Aby v nich výslovně bylo potvrzeno, že byly sdělány ověřovatelem, jak bylo nařízeno výnosem ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvy spravedlnosti a financí ze dne 30. srpna 1905 čís. 26964 sbírky evid. zák. a předp. ai 1912 pozn. 89 na str. 113 až 116. Podotýká se, že nepostačuje poznámky v ověřovací doložce v plánech úř. opr. civ. techniků se vyskytující »za osobní intervence ověřovatele«.

Na tomto opatření nutno jest trvati, poněvadž jest odůvodněna doměnka a bylo také již zjištěno, že úř. opr. civ. technické kryjí svými podpisy dílčí plány, sdělané neodborníky.

d) Aby vyhotoveny byly nikoliv na slabém snímá-cím papíru, nýbrž na průsvitném plátně, jehož nejmenší formát má míti velikost půl archu kancelářského papíru velikosti 21 34 cm, jak bylo stanoveno výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 7. listopadu 1922 č. j. 53097/22 a vynesemím ministerstva financí ze dne 27. listopadu 1922 č. j. 93221/11494 22-III/6 b) nař. z. f. ř. z. 13. 12. 1922 č. j. IX-1523 ai 1922.

e) Aby všechny tři předepsané exempláře byly úplně stejné a aby v nich vyznačeny byly konstruktivní míry.

3. Vysvítá-li z předloženého plánu, že hranice pozemků v katastrální mapě nesprávně jsou zakresleny a je-li okolnost tato v plánu náležitě vyznačena a objasněna, budiž úprava správných hranic v pozemkové knize provedena před knihovním prováděním dělení pozemků neb současně s ním.

4. Dříve nežli se podá návrh na rozdělení parcel v pozemkových knihách, budiž s evidencí pozemkového katastru sjednána dohoda o definitivním číslování nových dílců a potvrzení o dohodě této budiž na dílčích plánech vyznačeno.

Jestliže podání žádostí knihovnických nestrpí odkladu aneb není-li dohoda z jakýchkoliv jiných důvodů možná, buďtež v návrhu knihovního usnesení nově zřízené a prozatímně očíslované parcely dány do závorek.

5. Budiž dbáno toho, aby při dělení parcel knihovní zápisy služebností těchto parcel se týkající upraveny byly podle nového očíslování rozdělených parcel.

6. V návrzích knihovnických usnesení buďtež ke konci uvedena v nominativu jména nabyvatelů a jich bydliště.